

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

Όλοι βέβαια, θά γνωρίζουν τον βίον και την δράση του Νικοτσάρα, που άλλοτε γινόταν ναύαρχος...

Είπε γνωστό επίσης το επίκο πέρασμά του, διά μέσου της Ανατολικής Μακεδονίας, όταν έμαθεν ότι στη Σερβία επαναστάτησε...

Ο Νικοτσάρας, τότε, πολεμώντας με όλα τα Τουρκικά τά βιλαέτια, κατόρθωσε να φθάση ως το Μελένικο και ως το Νευροκόπι...

Θραύσι όμως έκαμε σ' αυτούς; ο Νικοτσάρας και τους σκόρπισε σαν ξηροφύλλα.

Ένα παλιό Μακεδονικό τραγούδι, αποθανάτισε τὸ κατόρθωμά του αυτό :

- Τι έχουν της Ζίγρας τὰ βουνά και στέκουν μαγαριένα, μήνα χαλάει τὰ βαρει, μήνα βαρούς χειμώνας...

Από κει, έπειτα από πολλές μάχες ο Νικοτσάρας έσωσε τὰ πολιορκημένα κ' έδωσε διαταγή στα παλληκάρια του, να μη τούφεραν παρά μόνον τους αξιοματικούς τουρκους...

Έκει εθάρχη τὴ γέφυρα του ποταμού Άγγίσια κλεισμένη και ζωαμένη με σιδερένιες αλυσίδες, ένοι ένα μέγα πλήθος από τουρκους, τὴν εφύλαγε.

Ο Νικοτσάρας δὲν τὰ έχασε. Ρίχνεται άπάνω, σπάει τις αλυσίδες, αναποδογυρίζει τις σιδερένιες πόρτες και παίρνει τους τουρκους στο κνηγί.

Και τὸ κατόρθωμα αυτό τὸ αποθανάτισε ἡ Μακεδονική Μούσα.

- Τι εἶν' ἡ βροχή π' ἀκούγεται και ὁ [μεγάλος θόγγος] μῆνα βουβάλια σφάζονται, μῆνα θεριά [μαλώνουν]...

Τέλος, έπειτα από πολλές συμπλοκές και νίκες ο Νικοτσάρας, πέρασε στη Χαλκιδική και πήγε, με τὰ παλληκάρια του στο Μοναστήρι του Αγίου Όρους.

Αὐτὰ γινόντουσαν στα 1807.

***

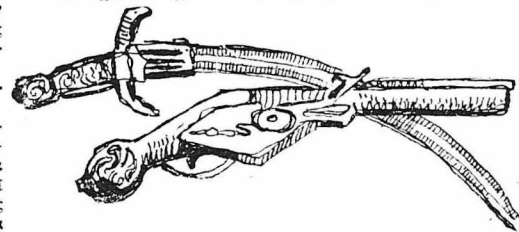
Τὴν ἄλλη χρονιά, στα 1808, πάλιν οί ὀπλαρχηγοί ανέθεσαν τὴν ἀρχιστρατηγία στον Νικοτσάρα και τὸν Βλαχάβα.

Οί δύο καπεταναγιοί έκαμαν τότε ένα στόλο από 70 πλοία και 1500 παλληκάρια και άρχισαν τὸν άγώνα κατά της Τουρκίας.

Μετά τσας ναυμαχίας, άπεράτισαν να διαίρεσουν τὴ δύναμή τους, και να βγοῦνε στη στεριά να κηρύξουν επανάσταση κατά της Τουρκίας...

Οί Τουρκοί όμως είχαν λάβει τὰ μέτρα τους.

Ο αδερφός του Βλαχάβα, είχε πολεμήσει, κοντά στον Όλυμπο, με δεκαπλάσιους Τουρκους, έπίσης; και αυτός και όλα του τὰ παλληκάρια...

των παλληκαριών. Τὸν αδερφού του μάλιστα και των άλλων ὀπλαρχηγών, οί Τουρκοί τὰ είχαν σουβλίσει, και τὰ είχαν στη-σεί ὀρθά άπάνω στα προχώματα.

Αί πρόωφες αυτές εχθροπραξίες, έμποδισαν τὴν επανάσταση της Χαλκιδικής και έφεραν κάποια σύγχισι, στὸς κινήσεις του Νικοτσάρα.

Οί Τουρκοί είχαν στηγει ενέδρα και σ' αυτόν και κατόρθωσαν να τὸν πληγώσουν. Σάν πληγωμένο λιοντάρι αποσύρθηκε τότε στη Σκιάθο, όπου και άπέθανε.

Ένα Σκιαθίτικο τραγούδι αναφέρει τὰ του θανάτου του και της ταφής του :

Στὴ Σκιάθο, στὴ Σκόπελο, κανείς δὲν κραινει, γαι' εἶν' ἡμῶσι τοῦ Σιαθῆ, βίλλα τοῦ Νικοτσάρα. Έκείνοι ποὺ φοβέριζε και δὲσι τὸν εἶομα, πῆγαν και τὸν θάψανε, στοῦ λεχωινοῦ τὸ ρέμμα.

Τὸν Βλαχάβα, τὸν ξεγάλει ο Ἂλῆ Πασσάς, ὑποσχεθείς σ' αυτόν άμνηστία και έτσι άφηκε τὴν νῆσον Σκῆθο, που είχε καταφυγίο και έπήγε στη πατρίδα του Κρανιά, κοντά στον Όλυμπο.

Έκει τὸν πιάσαν με «μπαμπεσά» Τουρκαλβάνο στρατιώτες τοῦ ἄλῆ-Πασσά, τὸν πήγαν στα Γιάννενα, όπου άφου τὸν βασάνισε ο Ἂλῆ - Πασσάς φριχτά, τὸν εθανάτωσε κατόπι.

Και τὸν Βλαχάβα τὸν εθανήγησε ἡ δημοτικὴ Μούσα. Ο δὲ Βαλαωρίτης, τοῦ έκαμε τὸ γνωστό τραγούδι, που άρχίζει από τὴν μεγαλειώδη γέννησι τοῦ ἥρωος :

- Βλαχάβα μ' ποὺς ο' εγένησε, ποιά μάνα, ποὺς πατέρας; - Ο Όλυμπος άγάπησε, τὴν ἠμορφὴ τὴν Όσσα, τὴν Όσσα τὴν προήφανη, τὴν κομοσαχοσυμένη...

***

Ο Νικοτσάρας ετάφη στη Σκιάθο, στη πατρίδα του Παλαδιαμένη και μάλιστα στοῦ <Λεχωινοῦ τὸ ρέμμα>.

Έπειτα ἦρθε ἡ Επανάσταση τοῦ 1821, έπειτα ἡ ἀπελευθέρωσις και έτσι δὲν λημονήθηκε μὲν ο Νικοτσάρας, λημονήθηκε όμως ο τάφος του.

Πέρασαν πενήντα - εξήντα χρόνια, πέθανε ε-ζεϊνή ἡ γενεά και ἡ νέος όπου ἦλθαν ξεχασαν πὸς ο Νικοτσάρας αναπαύοτανε στη Σκιάθο.

Όλους όμως τοὺς εζαφνίσε ένας σωρός από λευκές, κάτασπρες στορογγυλές πέτρες της θαλάσσης, που ἦσαν σωριασμένες στη κορυφή ενός λόφου, κα-ταφύτου από άγριους θάμνους και κλαριά.

Κανείς δὲν ἤξερε να εξηγήσει, τί ἤθελε εκεί ά-πανε, ὑψηλά στην ερημιά εκεῖνος ὁ σωρός τὸν λιθαρῶν της θαλάσσης και ποὺς και γιατί τοὺς εζουβάλησεν εκεί.

Οὔτε οί γεροντότεροι άδούα!

Θά εἶνε όμως τώρα 30 - 40 χρόνια όταν μερικοί άεργοι της νῆσου, που ἄλλην δουλειά δὲν είχαν, παρὰ να σκάβουν στα θεμέλια τὸν παλαιὸν φρουρίον, ἦ σὲ θέσις κρυφῆς και μυστικῆς, γιά να βροῖσουν κρυμμένους και καταχωμένους θησαυρούς, που πῆγαν κρυφά, να σκάβουνε γιά να ἰδοῦν τί κρύβεται, κάτω από εκεῖνα τὰ λιθάρια.

Στὰ νησιά εκεῖνα, υπάρχουν φήμες μεταξὺ τὸν κατοίκων, ότι οί άρματαλοῖ και ἰδίως ο Νικοτσάρας, ο Σταθάς και ο Βλαχάβας, που είχαν τὰ καταφύγιά τους εκεί, ὄλους τοὺς θησαυρούς που άρ-παξαν από τοὺς Μπέηδες και τοὺς Πασσάδες της Μακεδονίας, τοὺς εκρυβαν στα νησιά, καταχωμένους αυτούς κάτω από μεγάλους βρά-χους, σὲ ριζες δέντρων γηραιῶν, σὲ κορυφῆς τὸν λόφων ἢ σὲ σπη-λαια βαθύα.

Έτσι και ὁ σωρός εκεῖνος τὸν πετρῶν, τοὺς κίνησε τις ὑποψίες και ένα πρωί, εημερωθήγαν εκεί και άρχισαν να σκάβουν.

Πρῶτα βόηγανε μιὰ μεγάλη πλάκα ὀρθογώνιο και όταν τὴν σήχωσαν, αντί να βροῦνε, από κάτω, θησαυρό, βόηγαν τὰ κόκκαλα ενός σκελετοῦ ανθρώπου.

Ο σκελετός διατηροῦντανε καλά.

Ήταν σκελετός ενός ψηλοῦ ανθρώπου, εἰνός γίγοντος. Τὸ κρα-νίο του είχε μετωπο εἶδος, που εδεινε πὸς ο άνθρωπος που ἦτανε θαμμένος εκεί κάτω, δὲν ἦτανε τυχαίος άνθρωπος, οὔτε κοινός!

Τὰ κόκκαλά του ἦτανε λευκά, ὡσαν τὸ χόνι, πράγμα που, κα-τὰ τὴν παραδοσί, εκαναν τοὺς νησιώτες να ποῦνε.

- Οτι ὁ άνθρωπος που εκεῖτο εκεί είχε αγαθή ψυχή, γιά αυτό ἦσαν κάτα-σπρα τὰ κόκκαλά του!

Οί τυμβωρῆχοι, θυμώσαντες γιάτι δὲν βόηγαν θησαυρό, κῆλησαν πάλιν τὴν πλάκα, άπάνω στα ὀστά και εφυγαν.

Έπειτα από καιρό διηγῆθησαν τὸ πρῶγμα στοὺς νησιώτες. Όλοι σκεφθή-γαν ποὺς να ἦτανε θαμμένος εκεί, σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Τότε μερικοί γέροντες θυμηθήγαν

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κακή ημέρες

Ο Ν. Βρυώνης; ήταν ναυτοδιδάκτορας στη Σύρα, διδάξας εκεί από το 1825.

Σε μία είδωλα του, είχε γράψει ο ίδιος, ιδιοχειρως, από κάτω: Ο Νικόλαος Βουώνης, εκ της νήσου Κεφαλληνών, ναυτική διδάξας πρώτος, εις τους πλάιτας των Ελλήνων.

Σ' ένα χειρόγραφο βιβλίου που άφηκε, αναφέρει και ποιές εινε η κακή και η άπορη ιδες ημέρες του έτους, τις ότοιες, καθώς λέγει ο ίδιος «πρέπει να φυλάττει» έκαστος ναυτής η και κάθε άλλος και δηλούνε η ημέρες αυτές ότι:

- 1) Ο τοιος άσθενήτει, δέν σηκώνεται. 2) Ο τοιος κάμει γάμον, δέν τον χιρώσει. 3) Ο τοιος κίτει πέντα, δέν του ζυνε. 4) Ο τοιος ύτάγει εις τον πόλεμον, δέν γαρίζει πίσω. 5) Ο τοιος ύτάγει εις πραγματείαν χάνεται όλοετα!

Και ότι τούτο, πρέπει να τας φυλάττει έκαστος άνθρωπος, διά να μην καθαίνη ποτέ κακόν.

Ο «πίνας των κακών ημερών» εινε ό εξής: Ιανουαρίου 2 και 4. Φεβρουαρίου 11 και 25. Μαρτίου 4 και 20. Απριλίου 3 και 20. Μαΐου 6 και 16. Ιουνίου 3 και 21. Ιουλίου 6 και 22. Αυγούστου 4 και 14. Σεπτεμβρίου 3 και 24. Οκτωβρίου 3 και 21. Νοεμβρίου 5 και 11. Δεκεμβρίου 6 και 14.

***

Σύγκρουσις έξουσιών

Όταν ό Όθωνας, περιούριαν την Ελλάδα, έφτασε εις τό ποτάμι της Αιτωλοακαρνανίας Εύρηο (φειδαρι), όπου καθώς λέγει η μυθολογία ό Ηρακλής έτόξευσε τον κένταυρο Νέσσο, έώτησε τον παρακολουθούντα άξιωματικόν της χωροφυλακής.

Έδώ νομίζω πως ό Ηρακλής έσκότωσε τον Νέσσο; Δέν ξερω, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό άξιωματικός. Δέν ήμουνα εγώ τότε άπρωπασματάρχης στα μέρη αυτά!...

***

Τά άστεία του Μισούλης

Μιά φορά ό ναύαρχος των ηνωμένων στόλων των Δυνάμεων, γιά να ιδή άν φοβάται ό δικός μας νάυαρχος Μισούλης, τον προσεάλεσε σε γεύμα εις την ναυαρχίδα. Όταν ό Μισούλης ανέβαινε τη σκάλα, ό ξένος ναύαρχος έδωτε διαταγή, να πυροβολήσουν όλα τά κανόνια του πλοίου ταυτοχρόνως.

Τό πλοίο σείσθηκε, αλλά ό Μισούλης ούτε έταράχθη. Την άλλην ημέραν ό Έλλην ναύαρχος, τους άνταπέδωσε τά ίδια. Του; κάλεσε όλους τους άξιωματικούς, σε γεύμα, στη γαλέρα του. Εις τό μέσον του πλοίου ειχαν στήσει τό τραπέζι και άπάνω από τό τραπέζι ειχαν τοποθετήσει ένα μεγάλο κιβώτιο, με μπαρούτι, άνοιχτό.

Και μέσα στο μπαρούτι ειχαν στήσει μία λαμπάδα άναμμένη. Κάθε ένας καταλαβαίνει, τι συνέβη, σάν ειδαν τό θέμα αυτό οί Ευρωπαίοι άξιωματικοί.

Τσακίστηκαν να φύγουν και πέσαν στη θάλασσα γιά να σωθούν...

Ο βιβλιοφάγος

του Νικουτσάρα τό τραγουδι: ...

πήγαν και τον θάνατε σου λεγονιού τό ρέμμα.

Και άκριβώς από εκεί επάνω άρχισε του λεγονιού τό ρέμμα. Όλοι καταλήξαν στο συμπέρασμα, πως ό τάφος ένεινος ό κρυφός, με τά λευκά θαλασσινά κορακάλια και την πλάκα τη βαρειά, θά ήτανε του Νικουτσάρα.

Και πήγαν ένα πρωί, με λευκά σεντόνια, έπήρανε τά κόκαλα και τά πήγαν στο μονατήρι του Εύαγγελισμού, μακριά από εκεί ως μία ώρα!...

Άγνωστο εινε, πλέον, τι άπόγειαν!... Ο ιστορικός

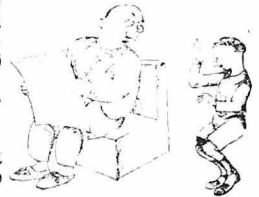
ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Παιδί του πατέρα του:

Ένα παιδί πέντε ως έξη χρόνων μπαίνει σ' ένα συμβολαιογραφείο και ζητάει έλεημοσύνη. Ο συμβολαιογράφος που καθόταν στο τραπέζι του του έδωσε μία δεκάρα και του ειπε: Μου φαίνεται, μικρέ, πως άρχιζεις πολύ νέος να ζητιανεύεις.

Και ό μικρός άπάντησε: Ο πατέρας μου, κύριε, έννοει να έξασηθώ στο... επάγγελμά του από τώρα.

***

Ο κύριος Βάγρο μεγαλέμπορος ύφασμάτων απέθανε άξαφνα στο μαγαζί του. Μιά κεραινοβόλος άποπληξία τον τελείωσε σε δύο στιγμές. Οί ύπάλληλοι έβειναν γιά λίγα δευτερόλεπτα έμβρόντητοι. Όταν συνήλθαν έσκέφθησαν την κυρία Βάγρο.

Πρέπει να την είδοποιήσουμε πριν να μεταφέρουμε τον νεκρό, ειπε ό μεγαλύτερος. Εινε ένα θλιβερό καθήκον που όφειλούμε να τό κάμουμε.

Θά πάω να της τό πω εγώ, ειπε ό νεώτερος ύπάλληλος, ό Ιακώβ.

Όχι. Έσύ να πās. Δέν εινε άνάγκη να σου πούμε ότι πρέπει να τό ειπής με τρόπο. Είσαι έξυπνος και θά τά καταφέρεις. Κάμε της πρώτα μία προεισαγωγή γιά να τό καταλάβη λίγο-λίγο. Μην της άναγγείλεις άμέσως τό θάνατο...

Έννοια σας, έννοια σας.

Ο Ιακώβ έφυγε γιά ν' άναγγείλη τη θλιβερή ειδήση. Έχτύπησε στην πόρτα και του άνοιξε η ίδια η κυρία Βάγρο.

Καλημέρα κυρία... χ ή ρ α Βάγρο, της ειπε μόλις την άντίκρουσε.

Η κ. Βάγρο τον κούταξε περίεργα. Μά ό Ιακώβος δέν τά έχασε. Και συνέχισε: Χ ή ρ α, κυρία Βάγρο, καλημέρα σας!

Η κ. Βάγρο έκατάλαβε τι συμβαίνει κι' έλιποθύμησε.

Κι' ό Ιακώβος ξαναγύρισε στο κατάστημα εύχαριστημένος που ειχε φέρει εις πέρας την δύσκολη άποστολή του. Δέν ειχε αναφέρει καν την λέξη «θάνατος».

***

Ο Σολομών που δέν εινε πολύ πλούσιος ειχε κρύψει μερικές χιλιάδες φράγκα που ειχε σε μία άκρη του κήπου του. Δυστυχώς ό γείτονας του ό Λεβύ τον ειδε που τά έχωνε εκεί κι' έπήγε τη νύχτα και του έκλεψε τά κομμάτια.

Ο Σολομών ητο βέβαιος πως του τά ειχε κλέψει ό Λεβύ, άλλ' άν τον κατήγγελλε δέν θά έκανε τίποτε. Δέν ειχε καμιά άπόδειξη. Έπήγε λοιπόν και τον εύρηξε και του ειπε.

Έχω μεγάλη έμπιστοσύνη σε σενα, αγαπητέ μου γείτονα και θέλω νά σου ζητήσω μία συμβολή. Έχω καμιά έκατοστή χιλιάδες φράγκα και θέλω να τις κρύψω σε άσφαλές μέρος. Κάτι άλλα λίγα που ειχα μόλις δέκα χιλιάδες τά έβαλα σε μία άκρη στον κήπο, άλλ' άμφιβάλλω άν έκομα καλά.

Έκαμες πολύ καλά, του ειπε ό Λεβύ. Έσει να κρύψης και τις έκατό χιλιάδες.

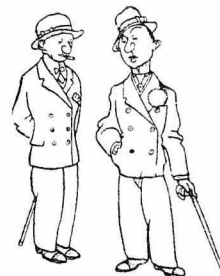
Καλά, θά πάω τη νύχτα.

Σε συμβουλεύω μόνο να πās πολύ άργά γιά να μη σε ιδή κανείς.

Ο Λεβύ ήθελε να πάη έν τώ μεταξύ αυτών να ξαναβάλη στη θέση τους τις δέκα χιλιάδες γιά να τις βρη ό Σολομών και να βάλη εκεί και τις έκατό. Έστερα θά πήγαινε αυτός να τά πάρη όλα μαζί.

Ο Σολομών έπήγε στην ώρα που έπρεπε, ύστερα από τον Λεβύ, εύρηξε τις δέκα χιλιάδες, τις έπήρε κι' άφησε τον Λεβύ να χάσχη!...

***

Πές μου λοιπόν έσύ που είσαι φανατικός κομμουνιστής τι εινε άκριβώς ό κομμουνισμός.

Τό λέει καθαρά η λέξις. Νά γίνουν κοινά τά άγαθά. Διαμοιρασμός του πλούτου.

Όστε άν έχης δύο σέπια, θά έπρεπε να δώσης στους άλλους τό ένα.

Βέβαια.

Άν ειχες δύο αυτοκίνητα θά έδινες τό ένα.

Φυσικά.

Άν έχης δύο είκοσιπεντάρικα, και σου ζητήσω τό ένα θά μου τό δώσης;

Α, όχι.

Γιατί;

Γιατί δύο είκοσιπεντάρικα... τά έχω!...